

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ἐπιηρείας καί ὑπό του Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ</p> <p>Ἑσπεριακοῦ: Εἰσησία... δρ. 8,— Ἐξάμηνος... > 4,50 Τριμηνος... > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐσησία φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > 5,50 Τριμηνος > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσπεριακοῦ λεπ. 20, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐβριολίδου ἑρ. 28, παρὰ τὸ Βαθράκειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίου 1908</p>	<p>Ἔτος 30ον.—Ἀρθ. 32</p>

ΑΠΟ τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» θὰ ἐκδίδεται πολεμικῶς ἐπὶ σιλλινοῦ χαρτίου καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, δὲν προστεθοῦν, εἰς τοὺς ἤδη ἐγγεγραμμένους

*** * * * 500 ΑΚΟΜΗ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ * * * ***

διὰ τοῦ Σεισπαθῆματος. Πρὸς τοῦτο ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου, παρατείνεται μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου, ὅτε λήγει καὶ ὁ τρέχων 8ος Διαγωνισμὸς Σεισπαθῆματος.

νόκητος, τὰ πάντα λεπτομερῶς. Ἴσως ὁ Κρόσφ εἶχε παραχώρησιν κάπου ἐκεῖ τὰ κλοπιμαία χρήματα, ἐὰν αὐτὸς διέπραξε τὸ ἐγκλημα, καὶ τοιαύτη ἀνακάλυψις ἤξιζε βέβαια τὸν κόπον τῶν ἐρευνητῶν. Ἀλλὰ πάντα ἀπέβησαν ἄγονοι. Εἰς δὲ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ καπήλου δὲν εὐρέθησαν μετρητὰ εἰμὴ περὶ τὰ ἑκατὸν χαρτονομίσματα τῶν εἰκοσπέντε ρουβλίων, καὶ τέσσαρα ἢ πέντε μικροτέρας ἀξίας, κοστὴν δηλαδὴ ἐν ὅλῳ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Οἱ χωροφύλακες, οἱ τεταγμένοι ὡς φρουροὶ τοῦ καπηλείου, δὲν εἶχαν τίποτε νέον ν' ἀναγγείλουν.

Ὁ Κρόσφ, ὁ ὅποιος ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆν τῆς ἐξουσίας, ἔσπευσε νὰ τεθῆ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς.

— Κύριε δικαστά, εἶπε, ξέρω καλὰ ὅτι προσπαθοῦν νὰ μὲ ἀνακατεύσουν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... ἀλλὰ ἐλπίζω, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ φύγετε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωότητός μου...

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Κέρστορφ. Ἀς ἀρχίσωμεν...

— Ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ταξειδιώτου, ποῦ ἔχετε σὲς τὸ κλειδί;.. ἠρώτησεν ὁ καπήλος.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής.

— Σκοπεύετε νὰ ἐπιθεωρήσετε ὅλοκληρον τὴν οἰκίαν; ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.

— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα.

— Νομίζω, κύριε Κέρστορφ, ὅτι ἂν πρόκειται ν' ἀνακαλυφθῇ κανὲν νέον τεκμήριον, θὰ εἶνε μᾶλλον εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἶχε καταλύσῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ ταγματάρχης δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ καθηγητοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν περὶ τῆς ἐντελοῦς ἀθωότητος τοῦ καπήλου. Τίποτε, βλέπετε, δὲν ἠδυνήθη

νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην του, τὴν στηριζομένην ἐπὶ τῶν γεγονότων: Ὁ δολοφόνος ἦτο ὁ ταξειδιώτης — ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἦτο ὁ ταξειδιώτης — ἄρα ὁ δολοφόνος ἦτο ὁ Δημήτριος Νικολέφ. Δὲν ἐνοουσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν συλλογισμόν!

— Ὁδήγησέ μας! διέταξεν ὁ ἀνακριτὴς τὸν καπήλον.

Καὶ ὁ Κρόσφ ὑπήκουσε μετὰ προθυμίας, ἡ ὁποία ἦτο ὅλη ὑπὲρ αὐτοῦ...

Τὸ περίπτερον τοῦ κήπου καὶ τὰ κλοπιμαία ἐξηρευνήθησαν διὰ δευτέραν φορὰν ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ ἐνωματοῦρχου Ἐκ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ ταγματάρχου. Κατόπιν ἐξηρευνήθη ὁ κήπος μετὰ μεγάλης προσοχῆς, τὰ δένδρα ἕνα-ἕνα, ὁ φράκτις ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ὁ λαχα-

Ἄνεγνωρίσαν τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ χαρτίου ὡς λείψανον χαρτονομίσματος!.. (Σελ. 250, στ. β')

πολύ κατώτερον εκείνου το όποιον περιείχε το ληστευθέν χαρτοφυλάκιον.

Τότε ο ταγματάρχης Βέρντερ έπήρε κατά μέρος τον κ. Κέρστορφ και τώ ειπε :

— Μή λημονήτε ότι από της ημέρας του έγκλήματος, ο Κρόφφ δεν έζηληθεν από το καπηλείον ειμή υπό συννοδείαν, διότι οι χωροφύλακες εφθασαν το ίδιο εκείνο πρωί.

— Το γνωρίζω, απεκρίθη ο κύριος Κέρστορφ, άλλα πρό της άφιξεως των χωροφυλάκων και μετά την αναχώρησιν του κ. Νικολέφ, ο κάπηλος έμεινε μόνος όλίγας ώρας.

— Έπί τέλους, κύριε Κέρστορφ, βλέπετε ότι δεν άνεκαλύψαμεν τίποτε ύποπτον.

— Τίποτε, τίποτε, μέχρις ώρας. 'Αλλ' ή έρευνα δεν έτελείωσεν ακόμη. Έχετε τα κλειδιά των δωματίων, κύριε ταγματάρχα ;

— Μάλιστα, κύριε άνακριτά. Πραγματικώς, αι κλειδες είχαν κατατεθή εις την 'Αστυνομίαν και ο ταγματάρχης Βέρντερ τας άνέστυρεν εκ του θυλακίου του.

Το δωμάτιον όπου ειχε διαπραχθή ή δολοφονία, ήνοιχθη πρώτον.

Το δωμάτιον τούτο εύρίσκετο όπως το είχαν άφίση μετά την πρώτην έπίσκεψιν. Έβεβαιώθησαν περι τούτου μόλις έσπρόχθησαν προς τα έξω τα παραθυρόφυλλα και εισήλθε φώς. Το κρεβάτι ήτο ξεστρωμένον, το μαξιλάρι κηλιδωμένον από αίμα, το πάτωμα κοκκινισμένον από στεγνόν έλος, το όποιον εξεστίνετο μέχρι της θύρας. Ουδέν νέον τεκμήριον ήδυνήθησαν νά ανακαλύψουν. Ο δολοφόνος, οισθήποτε και αν ήτο, δεν είχαν άφίση εκεί ήγη της διαβάσεως του.

Αφού εκλείσθησαν και πάλιν τα παραθυρόφυλλα, ο κ. Κέρστορφ, ο ταγματάρχης, ο ένωμοτάρχης, ο Κρόφφ και οι χωροφύλακες επανήλθον εις την μεγάλην αίθουσαν.

— Ας επισκεφθώμεν και το άλλο δωμάτιον, ειπεν ο δικαστής.

Εις την άρχην εξήτασαν την θύραν. Δεν έφερε κανέν εξωτερικόν ήχος. Άλλως τε οι φρουροί του καπηλείου ήδύναντο νά βεβαιώσουν ότι κανείς δεν ειχε δοκιμάση νά την άνοιξη κατά το διάστημα των δεκα αυτών ήμερονυκτίων.

Το δωμάτιον ήτο βυθισμένον εις βαθύ σκότος.

Ο ένωμοτάρχης. Έκ διηυθύνθη προς το παράθυρον, έτράβηξε τον σύρτην του εξωτερικού παραθυροφύλλου, το ήνοιξε, και έγένετο φώς.

Ουδέμια μεταβολή από της τελευταίας έρεύνης. Εις το βάθος, το κρεβάτι όπου ειχε καταλιθίη ο Δημήτριος Νικολέφ. Πλησίον του, ή χονδροειδής

τράπεζα, επί της οποίας το σιδηρούν κρηπίτηρον με το μισοκαυμένον του αλειμματοκήριον. Δεξιᾶ έρμάριον, του όποιου τα φύλλα ήσαν κλειστά. Εις το βάθος ή έστία, άποτελουμένη από δυο λιθίνας πλάκας και από ένα σωλήνα χωνοειδή προς τα κάτω, ο όποιος άνέβαινε προς την όροφην στενεύων όλόνεν.

Εξητάσθη και πάλιν το κρεβάτι, άλλ' όπως και την πρώτην φοράν, τίποτε ύποπτον δεν παρατηρήθη. Εις το έρμάριον ούτε ένδύματα ούτε τίποτε έντελώς κενόν.

Ο συνδουλίστηρ, άποθεθιμένος εις μίαν γωνίαν της έστίας, εξητάσθη επιμελέστατα ως ήτο συνεστραμμένος εις το άκρον, ήδύνατο βεβαίως νά χρησιμοποιηθή ως μοχλός προς παρατίαν των φύλλων του άλλου παραθύρου. 'Αλλά και κάθε άλλο έργαλείον, άπληθ ράβδος π. χ. θα ήρκει διά νά παραβιασθή το παράθυρον εκείνο, του όποιου τα φύλλα ήσαν εις άθλιαν κατάστασιν. Έπανεύρον επίσης και τα ήχη τα παρατηρηθέντα από την άλλην φοράν εις το κούφωμα του παραθύρου. Έσήμαιαν άρα γε ότι κάποιος ειχε διασκελίση το παράθυρον ; Δεν ήτο βέβαιον αυτό...

Ο άνακριτής επανήλθεν εις την έστίαν. — Ο ταξειδιώτης ειχεν ανάψη φωτιά ; ήρώτησε τον Κρόφφ. — Βεβαίως όχι, απεκρίθη ο κάπηλος. — Τη στάκτη την εξήτασαν την άλλη φορά ; — Δεν το πιστεύω, απεκρίθη ο ταγματάρχης Βέρντερ. — Κάμετέ το λοιπόν. Ο ένωμοτάρχης έσκυψε, και εις μίαν άκραν της έστίας, άριστερά, διέκρινεν ένα χαρτί μισοκαυμένον, εν τετράγωνον του όποιου μόνον έμενε πλέον άνεπαφός παρά μία μόνον γωνία, και το όποιον συσχεέτο με την στάκτην...

Το έλαβεν εις τας χείρας του, και φαντασθήτε πλέον την έκπληξιν των παρευρισκομένων όταν άνεγνώρισαν το τεμάχιον εκείνο του χάρτου ως λείψανον χαρτονομίσματος ! Ναι, χωρίς αμφιβολίαν, ήτο χαρτονομίσμα των εκατόν ρουβλιών, τον αριθμόν του όποιου ειχε καταφάγη το πύρ, — και ποίον άλλο πύρ ειμή ή φλόξ του αλειμματοκηρίου το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης, αφού ή έστία δεν ειχεν άναψήη ;

Έκτός τούτου, το χαρτί εκείνο ήτο κ' αίματωμένον. Ουδέμια αμφιβολία ότι αι χείρες του δολοφόνου ειχαν κηλιδώση το χαρτονομίσμα, και ότι αυτός το ειχε καύση έπειδή ήτο αίματωμένον. Και πόθεν ήδύνατο νά προέρχεται το χαρτονομίσμα αυτό ειμή εκ του χαρτοφυλακίου του δυστυχούς Πός ;... Ναι, εκ της άτελους εκείνης καύσεως, απέμεινε μαρτύ-

ριον άψευδές ! Έπετρέπετο πλέον ο έλαχιστος διαταγμός ; Πώς νά παραδεχθή κανείς πλέον ότι το έγκλημα διεπραχθη υπό άλλου κακούργου ; Προφανώς, προφανέστατα, ο δολοφόνος του Πός ήτο ο ταξειδιώτης εκείνος, ο όποιος ειχε καταλύση εις εκείνο το δωμάτιον, ειχεν επανέλθη εις αυτό διά του παραθύρου μετά το έγκλημα, και ειχεν εξέλθη εκίθεν την τετάρτην πρωινήν.

Ο ταγματάρχης και ο ένωμοτάρχης έκυττάζοντο ως άνθρωποι των όποιων ή πεποίθησις ήτο σχηματισμένη πρό πολλού. 'Αλλ' έπειδή ο κ. Κέρστορφ έσιώπα, έσιώπων και αυτοί.

Ο Κρόφφ όμως δεν ήδυνήθη νά συγκρατηθή.

— Τι σᾶς έλεγα, κύριε δικαστά ; άνέκραξεν άμφιβάλλετε τώρα περι της άθωότητός μου ;

Ο κ. Κέρστορφ έφύλαξε το τεμάχιον του χαρτονομίσματος ως πειστήριον, και ήρκέσθη νάποκριθή :

— Η έρευνα έτελείωσε, κύριοι. Ας εξέλθωμεν και ας αναχωρήσωμεν άμέσως.

Μετά εν τέταρτον της ώρας ή άμαξα έκυλιετο επί της οδοῦ της Ρίγας, ενώ οι αστυνομικοί χωροφύλακες έμεναν ως φρουροί εις το καπηλείον του Σπασμένου Σταυρού.

Την επαύριον, από της πρώτης ώρας, ο κ. Φράγκ. Γιοχάουζεν επληροφορήθη περι του αποτελέσματος της νέας ανακρίσεως. Έπειδή ο αριθμός του κανέντος χαρτονομίσματος έλειπε, δεν ήμπορουσαν νά γνωρίζουν θετικώς αν ήτο εξ εκείνων, των όποιων ειχαν κρατήση εις το Κατάστημα τους αριθμούς. 'Αλλά και άνευ τούτου, ήμπορούσαν νά εινε βέβαιον, ότι το χαρτονομίσμα άνήκεν εις την δέσημν την λακπειταν από το χαρτοφυλάκιον του δολοφονηθέντος.

Η είδησις αυτή διεδόθη ταχέως. Κατ' άρχάς οι φίλοι του Δημητρίου Νικολέφ έθορυβήθησαν. Η ύπόθεσις έμελλε νά εισέλθη εις νέαν φάσιν ή μάλλον νά επανέλθη εις την πρώτην. Όποια φοβερὰ δοκιμασία ήπειλούν και πάλιν την άτυχή οικογένειαν, την όποιαν προς στιγμήν έπίστευσαν λυτρωθείσαν !

'Αλλ' οι όπαδοί του Γιοχάουζεν φυσικά έθριαμβεύαν. Κατ' αυτούς, ή σύλληψις του Δημητρίου Νικολέφ ήτο ζήτημα χρόνου, όλίγων ίσως ώρων, και ο αντίπαλος δεν θα ήδύνατο πλέον νά διαφύγη την τιμωρίαν, της οποίας ήτο άξιος διά το φοβερόν του έγκλημα.

Ο Βλαδίμηρος Γιαννέφ επληροφορήθη τα διατρέχοντα υπό του ίατροῦ Χαμίν, άπεφάσιον δέ και οι δύο νά μη ειπουν τίποτε εις τον Νικολέφ. Ο Βλαδίμηρος επεθύμει επίσης νάπαλλάξη και την μνηστήν του από την λύπην των νέων φημών. 'Αλλά τούτο ήτο άδύνα-

τον, και την ίδίαν ήμέραν την ειδεν έξαλλον και άγωνίδεσιν.

— Ο πατέρας μου εινε άθως ! ο πατέρας μου εινε άθως ! επανελάμβανεν ή δυστυχής νεάνις, χωρίς νά ήμπαρ ή νά ειπή τίποτε άλλο.

— Ναι, αγαπητή μου 'Ιλκα, εινε άθως, και θάνακαλύψωμεν τον ένοχον και θάποστομώσωμεν όλους εκείνους που τον κατηγορούν !... Μά την αλήθειαν, άρχίζω νά σκέπτομαι, ότι εις όλ' αυτά κρύπτεται κάποια άτιμος σκευωρία, σκοπούσα νά καταστρέψη τον καλλίτερον και τιμιώτερον των ανθρώπων !

Πραγματικώς, ο Βλαδίμηρος ήρχισε νά σκέπτεται ούτω. Έγνώριζε καλά έως που ειμπορεί νά φθάση ή πολιτική εκδίκησις. 'Αλλά τί δεδομένον ύπήρχεν ότι επρόκειτο περι σκευωρίας, και πως νά κατηγορήση κανείς ως ραδιούργους τους πολιτικούς έχθρους του καθηγητού ;

Ο,τι προεβλέπετο ότι θα συμβή, τούτο και συνέβη.

Το άπόγευμα, ο Δημήτριος Νικολέφ προσεκληθή νά εμφανισθή εις το γραφείον του άνακριτού. Κατήλθεν άμέσως εις την αίθουσαν, όπου ο Βλαδίμηρος και ή 'Ιλκα ήγαγκάσθησαν νά τώ άποκαλύψουν τα διατρέχοντα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

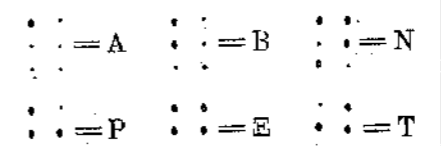
Αγαπητοί μου, ΩΣ μανθάνουν νάναγινώσκουν και νά γράφουν τα τυφλά παιδιά ; Αυτό σᾶς ύπεσχέθη νά σᾶς ειπω σήμερον. Και εινε πραγματικώς πολύ περιεργον και άρκετά διαφορετικόν άφ' ό,τι ειμπορεί κανείς νά φαντασθή. Διότι τί φαντάζεσθε ; ότι τα τυφλά παιδιά αναγινώσκουν διά της άφης, και ότι φυσικά έχουν βιβλία με άνάγλυφα γράμματα. Ναι, βέβαια ! διαφορετικά δεν ήμπορούσε νά γίνη. 'Αλλά φαντασθήτε πόσον δύσκολον θα ήτο νά παρακολουθοῦν με τα δάκτυλα το πολύπλοκον σχήμα των ιδιῶν μας γραμμάτων, και πόσον δυσκολώτερον ακόμη νά γράφουν οι μικροί τυφλοί όπως γράφομεν ήμεεις ! Διά τούτο έσκέφθησαν νά καταρτίσουν δι' αυτούς ιδιαίτερον αλφάβητον, απλούστερον, ώστε νά τοίς εινε εύκολον και εις την άνάγνωσιν, αλλά πρό πάντων εις την γραφήν.

Το αλφάβητον αυτό ομοιάζει περίπου με το τηλεγραφικόν. Κάθε γράμμα, κάθε αριθμός, κάθε σημεῖον σίσεως, άποτελείται από στιγμάς ή κοκκίδας. Η βάση εινε πάντοτε εξ κοκκίδας δια-

τεταγμένα ανά δύο εις μικρόν παραλληλόγραμμον ως εξής :

Αυτό το παραλληλόγραμμον εινε ο γῶφος, ή θέσις κάθε γράμματος.

Έχομεν δηλαδή διά κάθε γράμμα εξ θέσεις κοκκίδων, εκ των όποιων πότε χρησιμοποιούμεν μίαν, πότε δύο, πότε τρεις κτλ. αναλόγως του γράμματος που θέλομεν νά σημειώσωμεν. 'Από το παράδειγμα θα ένοήσετε καλλίτερα. 'Ιδού μερικά γράμματα του ελληνικού αλφάβητου των τυφλών, το όποιον καθήρτισε πρώτη, κατά το λεγόμενον Βραϊλλειον σύστημα, ή Δνις Βιρήνη Λασκαρίδου :

Τας παγείας στιγμάς πρέπει νά βλέπετε. Αι άλλαι εινε έδω σημειωμένα απλώς διά νά κρατοῦν την θέσιν. Εις τα βιβλία των τυφλών δεν εινε σημειωμένα αυτά ! μόνον αι παγείαι. Λοιπόν : μία στιγμή εις την πρώτην θέσιν, εινε το άλφα. Δύο στιγμαί, ή μία κάτωθεν της άλλης, εις την πρώτην κάθετον του παραλληλογράμμου, εινε το βήτα. Και ούτω καθεξής.

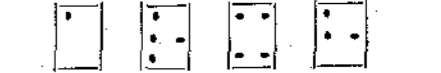
Ο μικρός τυφλός, ο γνωρίζων άνάγνωσιν, άνοίγει το βιβλίον του το κατάστικτον από ταιαύτας στιγμάς, βάζει επάνω εις την σελίδα τα δακτυλάκια του, και ψηλαφητά, διακρίνει το σχήμα κάθε γράμματος, και συλλαβίζει, και διαβάζει, τόνον καθαρά και γρήγορα, όσον και ήμεεις που διαβάζομεν με τα μάτια !

'Αλλά πως γράφει ; Με πένναν ; με μολύβι ; Όχι βέβαια. Μ' ένα ξυλάκι μυτερόν εις χαρτί μαλακόν και χονδρόν, διά νά στίζεται εύκολα. Το χαρτί αυτό τοποθετείται επί ιδιαίτερου άβακίου, το όποιον φέρει άνάγλυφον κανόνα, άποτελούμενον από αῦλακας παραλλήλους. Έπάνω δέ εις το χαρτί, τοποθετείται δεύτερος κανών ή γῶμων μεταλλινός, τρυπημένος εις σειράν μικρών τετραγωνιδίων ή παραλληλογράμμων, εις κάθε εν των όποιων πρέπει νά γραφή ένα γράμμα.

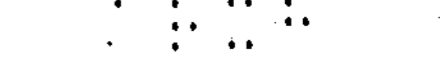
Ο μικρός τυφλός θέλει νά γράψη π. χ. την λέξιν άρχή. Θα ψηλαφήση έως νά εύρη το πρώτον παραλληλόγραμμον, διά το άλφα. Και εις την άριστερά επάνω γωνίαν, ψηλαφών πάντοτε, θα χώση το ξυλάκι του και θα κάμη ένα στίγμα. Δεν ύπάρχει φόβος νά το κάμη άλλου παρά εκεί όπου πρέπει. Τον οδηγεί άφ' ενός ο κάτωθεν κανών, του όποιου κάθε τετραγωνίδιον περικλείει τρεις μόνον παραλλήλους αῦλακας, και άφ' έτέρου ο άνωθεν γῶμων ο μεταλλινός, ο όποιος σχηματίζει εις το χαρτί τα τετραγωνί-

δια. Δηλαδή ο γράφων έχει διά κάθε γράμμα μίαν τοιαύτην θέσιν ακριβώς ώρισμένην :

Εινε μία τρύπα του μεταλλίνου γῶμωνος, ή οποία χωρεί καθ' ύψος τρεις αῦλακας του κάτωθεν κανόνος. Έπομένως έως εξ κοκκίδας ειμπορεί εκεί-μέσα νά χαραχίη ο μικρός τυφλός. Δύο επάνω (μίαν δεξιᾶ και μίαν άριστερά) δύο εις το μέσον, και δύο κάτω. Διά το άλφα θα χαραχίη, ως ειπαμεν, μίαν επάνω, άριστερά. Έπειτα διά το βῶ, θα χαραχίη μίαν επάνω άριστερά, δύο εις το μέσον (δεξιᾶ και άριστερά) και μίαν κάτω άριστερά. Διά το γῶ θα χαραχίη δύο επάνω και δύο κάτω ! και τέλος, διά το ήτα, μίαν επάνω άριστερά και δύο εις το μέσον. Ούτω ή λέξις άρχή, θάποτελεσθή από τα εξής στίγματα :

Και χωρίς τα τετραγωνίδια του γῶμωνος :

Αυτό λέγει 'άρχη' ! Θα μου πῆτε ότι λείπει το πνεῦμα και ο τόνος. 'Αλλά και αυτά σημειόνονται με στιγμάς, διότι ο γῶμων έχει άποπάνω και άλλην σειράν τετραγωνιδίων επίτηδες διά τους τόνους.

Αμα γραφή ή πρώτη σειρά, ο γῶμων μετατίθεται επί του άβακος διά μηχανισμόν παρα κάτω, έπειτα παρα κάτω, και ούτω καθεξής, έως νά γαμίση δηλ ή σελίς. Ένοείται όμως ότι ή σελίς αυτή δεν διαβάζεται από το μέρος που έγράφη, άλλ' από το αντίθετον, διότι το μυτερόν ξυλάκι κάμνει εις το χαρτί στίγματα, τα όποια εισέχουν από το ένα μέρος και εξέχουν από το επίσθεν. Φυσικά δέ εκεί που εξέχουν ειμπορεί και νά ψηλαφηθῶν.

Κατ' αυτόν τον τρόπον γράφονται και τα βιβλία των τυφλών. Η δεσποινίς Λασκαρίδου ειχε την ύπομονήν νά συντάξη και νά γράψη εις πολλά αντίτυπα το πρώτον ελληνικόν αλφαβητήριον διά τυφλά παιδιά. Εις την Εβρώπην όμως οι τυφλοδιδάσκαλοι δεν ύποβάλλονται εις τόνον κόπον. Τάλαφθητάρια και τα βιβλία των τυφλών τυπόνονται εκεί κατ' ιδιαίτερον τρόπον, ο όποιος βεβαίως θα εισαχθή και εις την Ελλάδα όταν, χάρις εις το φυτώριον της Καλλιθέας, θα πολλαπλασιασθοῦν τα Σχολεία των τυφλών, και όλα τα δυστυχῆ 'Βληήνπουλα, όσα δεν έχουν μάτια, θα περιβάλλονται εις τα ευεργετικά αυτά ιδρύματα και θάναβλέπουν διανοητικώς με τας σοφάς και θαυμασίας αυτας μεθόδους !

ΚΛΩΣΣΕΣ ΛΑΘΟΣ

Μά πάλι τ' είνε τόω' αὐτά; Καλὲ θὸ πάθετε πλεουρίτη! Εἶπα μὴν πάτε σὰ νερά Μὴ βγαίνετε ἀπ' τὸ σαῖτι.

Τρέμο κανένα μὴν πνιγὴ... Μά τί παραξένη συγγένεια! Γιὰ βγάτε γρήγορ' ἀπὸ ἐκεῖ, Θεότρελλά μου θρονίδια!

Ἦταν αὐτὰ ἡμερῶν ἐννιά, Μά δέκα ἦταν τὸ μεγάλο. Καὶ λέει αὐτό: «Ἐμαστε παλιά! Ὀρνίδια; κάθε ἄλλο!»

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν) ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

ΔΡΑΜΑ ΕἰΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ (Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, τρομαγμένη: — Τί δυνατὰ ποὺ ρουθονίζετε, γιατίάκα! Ο ΛΥΚΟΣ: — Γιὰ νὰ σὲ μωρίζω καλλίτερα, παιδί μου. (Ἀπλώνει τὰ χέρια του). ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Ἀχ, γιατίάκα! τί λι-

«Γιὰ νὰ σὲ φάγω καλλίτερα!» (Σελ. 252, στ. β').

γνὰ χέρια ποὺ ἔχετε! Μά πολὺ λιγνά. Ο ΛΥΚΟΣ: — Μοῦ λιγνεψαν ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς. Μ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σὲ χαιδεύω.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἀήσυχη, ὀπισθοχωρεῖ καὶ βλέπει τὰ πόδια. — Ἀ, ποτέ μου δὲν εἶδα τὰ πόδια σας, γιατίάκα. Τί μακρὰ ποὺ εἶνε!

Ο ΛΥΚΟΣ: — Γιὰ νὰ τρέχω καλλίτερα, παιδί μου.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Μά δὲν σὰς εἶδα ποτέ μου νὰ τρέχετε... Καὶ τὰ μάτια σας, ὦ, τί γιολιστερὰ ποὺ εἶνε!

Ο ΛΥΚΟΣ: — Ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ σὲ βλέπω, μικρὸ μου. Ἐλα νὰ με φιλήσης.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, πλησιάζει καὶ ἔπειτα ὀπισθοχωρεῖ: — Ἀ!! ἔχετε γένεια, γιατίάκα!;

Ο ΛΥΚΟΣ: — Ἐ παιδί μου, σὰ γερὰση ὁ ἄνθρωπος... ἀσχημίζει. Μά πολλές παραξενιές μοῦ ἔχετε σήμερα!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Γιατί δὲ σὰς εἶχα ἰδῆ

ποτέ ἐστὶ στὸ κρεβάτι. Μοῦ φαίνεσθε πὶδ μεγάλη παρὰ μὲ τὰ ρουχὰ σας. (Πηγαίνουσα.) Μπᾶ! καὶ τ' αὐτιά σας! τί μεγάλα ποὺ εἶνε! καὶ τί μυτερά!..

Ο ΛΥΚΟΣ: — Εἶνε ποὺ τὰ τεντόνω πάντα, γιὰ νὰκούω τί λένε. Κουφή, παιδί μου, βλέπεις! Δὲν πρέπει νὰ σοὺ κἀνὴ ἐντόκωσι. (Κατ' ἴδιαν.) Μά μεγάλη ἡ ὑπομονή μου μ' αὐτὴ τὴν κατεργαρούλα. Γιὰ νὰ τὴς δείξω τώρα!.. (χασμάται).

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ὀπισθοχωροῦσα: — Πῶ, πῶ, στωματάρη! πῶ, πῶ, δοντάρης! Μάνα μου!.. (ἐντρομος.) Γιαγιά, σὰς φοβῶμαι!!

Ο ΛΥΚΟΣ ἐφορμῶν κατὰ τῆς Μαριγούλας: — Γιὰ νὰ σὲ φάγω καλλίτερα, μικρὴ μου καρήκοη!.. (Ἡ Μαριγούλα τρέπεται εἰς φυγὴν κραυγάζουσα.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Εἰσερχονται ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Μαριγούλας. Ὁ πατέρας εἶνε ὀπλισμένος μὲ ἓνα ρόπαλο καὶ δεμῆ εἰς καταδιώξιν τοῦ λύκου, ὁ ὁποῖος τρέχει ἀνὰ τὸ δωμάτιον.

Η ΜΗΤΕΡΑ, ἐναγκαλιζομένη τὴν Μαριγούλαν: — Ἀχ, Θεέ μου! Θεέ μου! παιδάκι μου!

Η ΜΗΤΕΡΑ, ἐναγκαλιζομένη τὴν Μαριγούλαν: — Ἀχ, Θεέ μου! Θεέ μου! παιδάκι μου!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, κτυπῶν τὸν λύκον ὁ ὁποῖος οὐρλιάζει: — Εἶνε λύκος! Παληόλυκε! Μὲς τὴν ὥρα φθάσαμε!.. (Μὲ τὸ τελευταῖον κτύπημα, πῖπτει φρονευσμένος ὁ λύκος, μὲ τὴν ράχιν πρὸς τὸ ἀκροατήριον).

Η ΜΗΤΕΡΑ, πρὸς τὴν Μαριγούλαν:

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ «ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑΣ»

— Μά χρυσὸ μου παιδί! Πῶς συνέθη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της: — Ἐνόμισα πῶς εἶνε ἡ γιατίά μου!.. Μοῦ φάνηκε πολὺ παραξένη... ἄλλα νά, ἦταν ὁ σκύλος ποὺ ἀπάντησα.

«Παληόλυκε!..» (Σελ. 252, στ. γ')

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: — Ἐ, γυναικα! Μοῦ φαίνεται πῶς γι' αὐτὴ φθάσαμε ἀργά. Ὁ λύκος θὰ τὴν ἔφαγε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, πῖπτει κλαίουσα εἰς ἓνα κάθισμα: — Ἀχ τὴ δυστυχισμένη, τὴ γρηῃ μου τὴ μητέρα!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, κλαίουσα: — Ἀχ! ἐγὼ φταίω! Πῆρα τὸ λύκο γιὰ σκύλο, καὶ του εἶπα πῶς ἔδω κάθεται ἡ γιατίά μου νὰ τὴν φάγῃ!.. Ἀχ, γιατίάκα μου!..

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, παρῶν κοντὰ του τὴν Μαριγούλαν: — Ἀρκετὰ φοβήθηκες, πιστεύω, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ μαλώσω κ' ἐγὼ. Αὐτὸ, Μαριγούλα, ἄς σοὺ γίνη μάθημα. Ἐξ αἰτίας σου φάγηθη ἀπὸ τὸ λύκο ἡ γιατίά σου. Νὰ τὸ θυμᾶσαι: ἔς ὅλη σου τὴ ζωὴ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ περιστατικὸ, καὶ νὰ μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἓνα κορίτσι φλύαρο καὶ καρήκοο, μπορεῖ νὰ προξενήσῃ τίς μεγαλῆτερες συμφορές εἰς τοὺς γονεῖς του. Ἀσίγω τώρα ὅτι κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο, καμμιά φορὰ, τιμωρεῖται σκληρότατα!..

ΑΥΛΑΙΑ

KIMON ΑΛΚΙΑΗΣ

(Κατὰ γαλλικόν τῆς Marthe de Bonnencontre).

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΤΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[ΜΙΘΗΣΙΟΤΗΤΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ δούξ ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα του:

— Βλέπεις τίποτε τὸ ἀνάρμοστον; τὴν ἠρώτησε. Εἰμπαρὼ νὰ στείλω τὸν φύλακά σου;

— Μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον, ἀπήνησεν ἡ Μεγάλη Δεσποινίς, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ εἶνε χαλιασμένη. Ἄν θέλετε μάλιστα νὰ στείλετε καὶ τὴν Κυρία Σὰν-Ζώρξ...

Ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἀπήνησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀσθάθειαν. Ὅσον διὰ τὸν Λουίλλην, αὐτὸς, πρὶν προφθάσῃ ὁ δούξ νὰ τῷ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπήρην ἓνα καπέλλο καὶ ἓνα μανδύον, καὶ κατελήθην ἐσπευσμένως τὴν κλίμακα, εὐρέθη πρὸ τοῦ θυρωρεῖτου. Ὁ Ἐλβετὸς ἠρήθη κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ἀφίση νὰ περάσῃ.

— Διαταγὴ τοῦ Κυρίου! εἶπε τὸ παιδίον ὑπερηφάνως! πηγαίνω νὰ τοῦ κρατήσω θέσιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἐλούς, ὅπου θὰ ἴδωμε τὸν Σιδ τοῦ κ. Κορηγίου.

Ὁ Ἐλβετὸς, εὐχαριστήεις ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν — μολονότι δὲν ἐνόησεν οὔτε λέξιν, — ἦνοιξε τὴν βαρεῖαν θύραν καὶ ὁ Λουίλλης εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον.

Ἐβάδισεν δλίγας στιγμὰς ἀσκόπως, περιχαρῆς ποὺ ἐξήρχετο τέλος ἀπὸ τὸ μελαγχολικόν του μέγαρον. Ἐπειτα, φθάσας εἰς τὴν Ὀδὸν τῶν Ὀστράκων, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διεσταυροῦτο μὲ τὴν Ὀδὸν τῶν Θυγατέρων τοῦ Γολγοθᾶ, ἠρώτησεν ἀπὸ ποῦ πηγαίνου ἐἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἐλούς.

Ἐνας ἄνθρωπος τῷ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς μακρὴν δρόμον, μὲλις φωτισόμενον ὑπὸ ἀραιῶν φανῶν καὶ τῷ εἶπε:

— Νὰ ἐκεῖ, εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, εἶνε τὸ θέατρό σου! Καὶ ἀπαρχόμενος ἐσυλλογίσθη:

— Περιέργο πρᾶγμα μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ξεκινῶν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ γιὰ νὰ ἔλθω νὰ ἴδω ἓνα τραγῶδιον, μὴ φαντασία ποιητοῦ!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀστὸς, ὁ ὁποῖος ἦτο φαρμακοπώλης τῆς ὁδοῦ τῶν Λομβαρδῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπιτί του μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν θυσιάζει ἀνοήτως τὴν ἡσυχίαν του καὶ

τὸν καιρὸν του, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰκούσῃ «τὶς σάγγες» ἐνὸς ποιητοῦ!...

Ἐν τούτοις ὁ Λουίλλης ἔφθασε μετ' ὀλίγον ἐνώπιον οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ἐξωτερικῶς διὰ διπλῆς σειρᾶς λυχναρίων, ἀπολουθούσης τὸ πλάτος τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς προσόψεως. Ἡ φωταγωγήσις αὐτῆ τοῦ ἤρесе πολὺ.

Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τῆς κυρίας θύρας ὑπῆρχον τοιχοκολλημένα ἐιδωποτήσεις γετρόγραφοι, ἀναγγέλλουσαι ὅτι:

«Μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Ἐλούς δίδουν ἀπόψε παραίσασι τοῦ «Σιδ», τραγωδίας τοῦ κ. Πέτρου Κορηγίου, μετὰ πάσης σπουδαίας μεγαλοεργασίας καὶ μουσικῶν διαλεμμάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ παίζῃ δοχόστρα ἐκ βαρβίτων, ἀρπῶν καὶ βιολίων».

Ἐκεῖ ἔξω ἐπεριμένε πλῆθος πολυθρόνον παιδιῶν μὲ σκαμνία. Καὶ μὲλις ἔφθανε κανὲν ὄχημα ἢ φορεῖον, ἔτρεχαν ὅλα μαζί, τὸ περιεκύκλωναν, ἐσπρώχοντο, ἐμάλωνα, ἐδέρνοντο καμμιὰν φορὰν, ἕως ὅτου κατόρθωνεν ὁ τυχερότερος ἢ ὁ τολμηρότερος νὰ τοποθετήσῃ τὸ σκαμνίον του πρὸ τῆς ἀμάξης, οὕτως ὥστε οἱ καθήμενοι ἐντὸς νὰ δυνηθοῦν νὰ

«Ἐξω γρήγορα!..» (Σελ. 254, στ. α')

κατέλθουν, χωρὶς νὰ λασπώσουν τοὺς πόδας των.

Στασιμῶν ἀπὸ ὀλην αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ θαυμάζων ἀκόμη τὸ φωταγωγημένον κτίριον, ὁ Λουίλλης ἐπέσκετο πλησίον τῆς θύρας, μὴ τολμῶν ἀκόμη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἄγια τῶν ἁγίων...

Ὡ, τί ὠραῖον ποὺ θὰ ἦτο — ἐφαντάζετο — ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐγίνετο ἐκεῖ — μέσα, ὅπισω ἀπὸ τοὺς λυχνοστολισμένους ἐκείνους τοίχους!...

Ἐδιάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν εἰδοποίησιν, ἐσυλλογίζετο τοὺς ὠραίους στίχους ποὺ θὰ πῆγγελλαν ἠθοποιοὶ χρυσοφορεμένοι ὡς βασιλεῖς, ἐνῶ θὰ τοὺς συνῴδευαν αἱ συγχωρδαὶ τῶν βαρβίτων καὶ τῶν ἀρπῶν...

Τὸ ἐνοστικόν του, ἡ κλίσις του, ἡ μυστηριώδης δύναμις ἡ ὁποία ἐνυπῆρχεν ἐντὸς του, ἐξηγείετο, ἀφωπνίζετο. Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ὑπὸ τὴν ὄψησιν τῆς ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ.

Ἄλλ' εἰς τὴν θύραν προσέκρουσεν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄνθρωπον, εἶδος λακέ, τὸ καπέλον τοῦ ὁποῖου περιεβάλλετο ἀπὸ ταινίαν, φέρουσαν τὴν ἐπιγραφήν: «Θέατρον τοῦ Ἐλούς. Εἰσπράκτωρ». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν προσεφώνησεν ἀρκετὰ βαναύσως:

«Ἐπεται συνέχεια»

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Α.—ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Διηγούνται, ὅτι κάποια Βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας, διὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ σατυρίσῃ ὀλίγον τοὺς πολιτικούς της — ἦτο πολὺ ἐξυμνί — ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῶσῃ μίαν Γερουσίαν ἀποτελουμένην ἀπὸ πιθήκων.

Ἐγύμνασαν οἱ δαμασταὶ τῆς τὰ μιμητικὰ ζῶα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ ἄμα ἔμαθαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τοὺς ἀπαιτούμενους διὰ τὸν σοβαρὸν τῶν βῆλον μορφασμούς, προσελήθη ὁ λαὸς νὰ θαυμάσῃ τοὺς παραδόξους αὐτοὺς Γερουσιαστὰς, οἱ ὁποῖοι ἐφοροῦσαν τὰς τηβένους καὶ τὰ διάσημα τοῦ ὑψηλοῦ τῶν ὑπουργήματος!

Εἰς τὴν ἀρχὴν, ἡ Γερουσία ἐκείνη τῶν πιθήκων ἦτο τόσο σοβαρὰ, τόσο ἐπισήμος, ὥστε ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ πατηθῇ καὶ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἀποτελεῖται τινόντι ἀπὸ τοὺς πλέον ἀξιοπρεπεῖς καὶ συνετοὺς γέροντας τοῦ Βασιλείου. Ἀλλὰ συνέθη κάτι ἀπροδοκτον.

Ἐνα παιδί, τὸ ὁποῖον εἰσῆλθε μετὰ τοὺς πλήθους, ἐσκέφθη νὰ ρίψῃ εἰς τὴν σεβασμίαν δημηγυρίν ὅλα τὰ φουντούμια, τὰ ὁποῖα εἶχε κρυμμένα εἰς τὸ εὐρύχωρον θυλάκιον τοῦ μανδύου του. Τότε ἐγίνε τὸ ἀνάστα ὁ Θεός! Οἱ σεβάσμιοι γέροντες ὄρμησαν πῶτος νὰ πρωταρπάξῃ φουντούμια, ἐμάλλωσαν, ἐτραβομαλλήθησαν, ἐξέσχισαν τὰς τηβένους των, ἔβγαλαν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου τὰ διάσημα — παρ' ὀλίγον καὶ τὰ μάτια, — καὶ τότε μόνον ὁ λαὸς ἐνόησεν ὅτι οἱ νέοι του Γερουσιασταὶ ἦσαν ἀπλοῦστατα πιθήκοι.

Ἡ νέα ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν παλαιὰν αὐτὴν ἱστορίαν τῆς Βασίλισσας τῆς Αἰθιοπίας. Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἠρώες τῆς δὲν θὰ εἶνε τετράχειρα — ἀλλὰ δι' ἕτερα... κοριτσάκια!

(Ἐπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ο χάρις των λύσεων, επί του σκοπού δέον να γράφωι τὰς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι παλάται εν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Αὐγούστου.

294. Δελιγγίφος.

Τὸ πρῶτον καρποφόρον, Τὸ ἄλλο μετοχή· Καὶ τ' ὄλον γνωστὴ πόλις Ἀπ' τὴν παλὰ ἐποχή· Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Χίου καὶ Λιμένος

295. Στοιχειόγραφος.

Ὅπως ἔχω θὰ μ' εὐρίθεις εἰς τὸ ραφεῖον Κ' ἂν προσέσθης ἓνα γράμμα-εἰς γραφεῖον.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἡρακλέους

296. Αναγραμματισμός.

Εἶμαι ἦρωσ ἔκουσμένος Ἄν ἀπείρακτον μάφισης, Καὶ μὴ ἥπειρος μεγάλη Ἄν με ἀναγραμματίσης.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Παγιάσου

= Φωνῆν.

= Πρόθεσις διούλλαδος.

= Ζῶον ἀγρίωτατον.

= Ῥῆμα σύνθετον κοινόν.

= Πῆμα τῆς Ρωσσίας.

= Πρόθεσις διούλλαδος.

= Φωνῆν.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φωτός τῆς Νυκτός

298. Ἐξάγωνον.

= Ὅργανον φωτισμοῦ.

= Ἄρτυμα ἀπαραίτητον.

= Νῆσος αὐτόνομος.

= Ἰατρικὸν κοινότατον.

= Ἀντωνυμία.

(Καὶ καθέτως νάναγινώσκωνται τὰ αὐτά.)

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Γαργαφίας Κρήνης

299. Ἀπρσοδύκτων.

Πότε ἓνα πρᾶγμα, μὴ αὐτοκίνητον, κινεῖται χωρὶς τῶ το κινῶμεν;

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Πρωταγωνιστίας

300. Δικλῆ Ἀμροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν, τὰ δὲ τρίτα τραγικὸν Βασιλεῖα:

1, Ἡραίστιον. 2, Ἀρχαία θεά. 3, Ἐντομον κοινότατον. 4, Ἀρχαῖος ἱστορικός. 5, Βασανίζετα εἰς τὴν Ἄδην.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλλήνος

301. Φωνηεντόλιπον.

** πλυν-φμν-α-χ-ο-πρ-απλ-αυ

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Νίης

302. Γράφος.

vo vo Π Π Π θ' οῦ

vo vo Π Π Π

vo vo Π Π

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Μυροδέσης Φύσεως

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α θάνατος Ἑλλάς, τί ἔχεις μαζί μας καὶ τόσον γρήγορα μᾶς ἐξέχασες;— Ἀρχὸν τοῦ Πηλίου. (H, 343)

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

Στὸ πατριωτικώτατον κ' εὐγενές ψευδώνυμόν σου, τὸ ἐν τῇ «Ἐνώσει» μας τὸν ἠρωϊκὸν Μυρβάν ἀντιπροσωπεῖον, ὑπόσχεται ἅπας ὁ Αἰγυπτιακὸς Διαπλάσειόνομος ὑποστήριξιν ἐκδοματάτην.

Οἱ ἀρχγοί: ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΕΞΗΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ (H, 345)

Α νταλλάσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. Ἡ διεύθυνσις μου: Νικηλαὸν Κ. Κουτράνην, Σούρτην Φηϊώτιδος. (H, 344)

Ἡ Ἰσχὺς ἐν τῇ Ἐνώσει

Ἡ «Πανελληνίος Αἰγυπτιακὴ Ἐνωσις» θερμῶς παρακαλεῖ πάντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς Αἰγύπτου, Σουδάν, Συρίας, Παλαιστίνης καὶ Κύπρου, τοὺς μὴ ἀνακοινώσαντας εἰσέτι τὰς διευθύνσεις των, τὸ ταχύτερον νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὁμοῦ με ψευδώνυμά των. — Ἀπευθύνθησασιν εἰς τοὺς ἀρχηγούς: Ἐδμήν τῆς Μάννας (Georges Anagnostou, Box 387, Alexandrie, Egypte), Ζηνητευμένο Ἑλληνοπούλο (Georges Costis, Post-restante, Caire, Egypte) (H, 346)

Χιτῶτες Καίρινοι! — Πηγαίνουμε στὸ γιὰ ἄλλο, ρίχνουμε πετραδάκια καὶ κάμουμε... μπλοῦμ! Ἦς ἔτι ἔνα κάμετενε; ; Ἀλυπτία Βασιλόπαις. (H, 347)

Δ ἔλασθε, παμφίλτατα μέλη, ἀπείρους εὐχαριστίας, ἐπ' εὐχαίς σας. — Καὶ οἷς, ἀγαπηταὶ Ἄνθος Αἰγύπτου, Ἰουλιέττα, Ἀλεξανδρινῇ Ἀριστοκρατίᾳ. Ἀλυπτία Βασιλόπαις. (H, 348)

Ἰδανικότης μας! Ὅρα καλὴ στήν πύρην Ἰσου, διασκέδαζε καὶ γέλα. — Μὴ λησμονεῖς τοὺς φίλους σου, — ταχέως πῶς ἔλα. — Βασιλόπαις, Φιλότιμο, Γαζία, Δεκαοκταεῖς Ὀνειροπόλοις, Ἀστὴρ Χίου, Πλάνας. (H, 349)

Εἰς τὴν ἐκ Πέργου διὰ Καλάμας ἀναχωρήσασαν Μαγαμήτην Φθῶν εὐχομαι καλὰ διασκέδᾶσαι καὶ καλὴν ἐπιάνοδον. Μοσδόαν. (H, 350)

Α νταλλάσω ταχυδρ. δελτάρια παντός εἶδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistoclès Zamboglou, chez Mr P. Economidès, 167 Baluk Bazar, Stamboul, Constantinople. (H, 351)

Φίλτατε Τοῖρε! Δι' ἐμοῦ τὸ μέγα Κράτος «Ἀνοικτοκάρδων» Ἀλεξανδρείας εὐχεται σοὶ καλὸ ταξίδι, καλὴν διασκέδᾶσιν καὶ ταχέαν ἐπιάνοδον. — Ἐδμή τῆς Μάννας, (πρωθυπουργὸς Ἀνοικτοκάρδων). (H, 352)

Ἑλληνοπούλοι! Ἀσπρίσατε ὄλοι τὴν ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΜΑΡΤΙΟΥ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας. Μαγαμήτη Γαζία. (H, 353)

Α νχωρήσαν ὑπὸ αὐστηρὸν ἰνκόγιτο ἢ Βασιλίσσα τοῦ Κράτους τῶν Ἀνοικτοκάρδων, Ἰδανικότης. Τὸ ταξιδιὸν τῆς συνοδεύουσιν αἱ εὐχαὶ ἀπάντων τῶν ὑπῆκόων τῆς. — Ὁ πρωθυπουργός, Ἰγνομοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Σια. (H, 354)

Α νταλλάσω γραμματόσημα πανταχόθεν. Διεύθυνσις ἀσφαλέςτατη. Χρήστος Σ. Σολομωνίδης Ἐφημερίεα Ἀμάθεια Σούρτη. (H, 355)

Α πό τὸ ἀρχαῖον καὶ ὑπερῆφανον Ἄστυ μας στέλλω τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὴν Μαροῦτιδα Αἰγυπν, Σαμίαν Ἡγεμονόλαιδα, στὰ ἀγαπητὰ μέλη τῆς «Ὁραίας Χίου» καὶ τοῦ Ἀκράτους τῶν Ἀνοικτοκάρδων. Ἰδανικότης. (H, 356)

Α νταλλάσω γραμματόσημα πανταχόθεν. Διεύθυνσις ἀσφαλέςτατη. Χρήστος Σ. Σολομωνίδης Ἐφημερίεα Ἀμάθεια Σούρτη. (H, 355)

Α πό τὸ ἀρχαῖον καὶ ὑπερῆφανον Ἄστυ μας στέλλω τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὴν Μαροῦτιδα Αἰγυπν, Σαμίαν Ἡγεμονόλαιδα, στὰ ἀγαπητὰ μέλη τῆς «Ὁραίας Χίου» καὶ τοῦ Ἀκράτους τῶν Ἀνοικτοκάρδων. Ἰδανικότης. (H, 356)

Α υποῦμαι ὑπερβαλλόντως, φίλτατον Ζήτω ἢ Ἑλλάς, ἐπισκόπους εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διαψεύσω τὰ φανταστικά σου γραφέντα περὶ Μαγαμήτου Ἀμροσολοῦ. Ἐθνομὸν Ἰδεώδες (Ἰωάννης Βλαχάκης). (H, 357)

Συγχαίρομεν θερμώτατα Δούμισσον τῶν Σαλλῶν διὰ Μποτάσειον βραβεῖον. Σονάτα Μαστόβου, Ἄγγελος Ἀβγοῦδος, Ριγολέττος καὶ Σια. (H, 358)

Εκ μέρους τοῦ κόμματος, οὐτινος μέλος ἐπίλεκτον ἀποτελεῖ, Δούμισσα τῶν Σαλλῶν, δέξαι ἄπειρα συγχαρητήρια, διὰ τοῦ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ θρίαμβόν σου, τυχοῦσα τοῦ Μποτάσειου βραβεῖου. — Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. (H, 359)

Ομογενεῖς δεσποινίς, κάτοχος τῆς Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς καὶ Γερμανικῆς, διπλωματοῦχος τῆς Βιέννης εἰς τὸ κλειδοκίμβalon, ζητεῖ θέσιν οἰκοδόμησις εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. (H, 360)

Α νχωρῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας χάριν ταπεινοῦ καίμεταβαίνον εἰς Ἀθήνας, ἀποχαιρετῶ ἀγαπητὰ μέλη καὶ ὑπουργικὸν συμβούλιον Ἀνοικτοκάρδων. — Εἰκοσὴ πέμπτῃ Μαυτίου (ἀντιπρόεδρος «Ὁραίας Χίου», ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν Ἀνοικτοκάρδων). (H, 361)

Α νχωρῶν διὰ Θεσσαλίαν, ἀποχαιρετῶ πάντας ἐν Ἀθήναις ἀγαπητοὺς συναδέλφους, ἰδιαίτερος δὲ φιλιτάτους: Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Ἐθνομὸν Ἰδεώδες, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Ἰσὴρ Παιριδός. — Παρακαλῶ πάντας τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ συνδρομητὰς νὰ μοὶ γνωστοποιήσωσι τὰς διευθύνσεις των. Διχομαι ἀνταλλαγῶν εἰκονογραφημένων ταχυδρομικῶν δελταρίων μόνον μετ' ἐλείνιου, οἷτινες μοὶ ἐπρότειναν ἢ θά μοὶ προτείνωσι Μικρὰ Μυστικά, ἐφ' ὅν παρακαλῶ νὰ σημειώσῃ τὸ ἀληθές τὸν ὄνομα. — Ζητῶ ὄνματα πρῆν Ζοφρῶδ Νουκίος καὶ Ἰδανικῆς Ἰλουβήτης. Νέα διεύθυνσις μου: κ. Αισούσιον Π. Κοκορίσιον, Φοιτητὴν Νομικῆς, Καδίσιον. — Μαγαρωμένον Βασιλῆς (H, 362)

Επιθυμῶ ἀνταλλαγῶν εἰκονογραφημένων δελταρίων πανταχόθεν, μόνον μετ' ἐλείνιου. Διεύθυνσις Αἰλιῆ Δ. Αὐγερινοῦ ὁδὸς Σάλωνος, Προκομίας, Βόλον. (H, 363)

Α νταλλάσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν, ἰδιαίτερος μετὰ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς Διαπλάσεως. — Παναγιώτης Κοκκίνης, Ἰθάκη (Greece) (H, 364)

Ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας ἀπερχόμενος εἰς ἐκλογικὴν περιόδειαν ἀνὰ τὰς Ἰουλίους νήσους, ἀποχαιρετῶ ἅπαντας τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους σου. (H, 365)

Μαγευθῆτε κ' ὀρμισθῆτε εἰς τὴν κνωβόλαινην Σημαία πῶς θὰ δώσῃ ὄλοι ἕσπρη νῆσο εἰς τὴν ΜΕΓΑΛΗΝ ἸΑΕΑ. (H, 366)

Ταξιδεῖσθαι χάριν ἀναφυχῆς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, Τουρκίαν, Βουλγαρίαν καὶ Ρωσσίαν, δραστηρίως ἐνεργήσω ὑπὲρ «Πανελληνίου Αἰγ.» Ἐνώσεως πρὸς ἐπιτυχίαν ἐν πρῶτῳ σχετῇ Δημοφιλίσματοι. — Τοῖρε. (H, 367)

Κηρὸς τοῦ Δικαίου. Χίλια γλυκὰ φίλα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Καὶ σὺ, Ἀγαθάκι δέξου τῆς πρὸ ἐγκάρδιος εὐχαριστίας μου, γιὰ τὴν τόσον περιποιησὶς ποῦ ἔτοχα κοντὰ σου. Τοῖρε. (H, 368)

Μετὰ καλὸ νὰ μᾶς ἔλθῃς εἰς τὴν Ἀθήνα, Ἐδμή τῆς Μάννας, καὶ τότε θὰ τὰ ποῦμαι. — Ἀγαθάκι. (H, 369)

Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ ἀντάμωσις, ἀγαπητέ μου Τοῖρε. — Ἀγαθάκι. (H, 370)